

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P.K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016, č. j. KUOK 37406/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 8. 2017, č. j. 72 A 14/2016 - 37,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 8. 2017, č. j. 72 A 14/2016 - 37, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 20. 4. 2016, č. j. KUOK 37406/2016, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Šumperk (dále jen „městský úřad“) ze dne 12. 2. 2016, č. j. MUSP 13456/2016, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 8. 9. 2015 ve 14.55 hodin v obci Hanušovice po ulici Údolní řídil motorové vozidlo Peugeot, RZ X, a nerespektoval přenosné dopravní značení B1 „Zákaz vjezdu všech

vozidel“. Tímto jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí městského úřadu uvedenému v předchozím odstavci a toto rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále také „krajský soud“) zamítl jako nedůvodnou. Konstatoval, že závěr o spáchání výše uvedeného přestupku vyplývá z oznámení o přestupku ze dne 8. 9. 2015, ze tří fotografií z téhož dne, z úředního záznamu ze dne 15. 9. 2015, ze svědeckých výpovědí městských strážníků, z map, do kterých oba strážníci zakreslili stanoviště hlídky a místo dopravního značení, a dále z mapy, kam městský úřad vyznačil umístění dopravního značení a úsek jeho platnosti. Všechny tyto důkazy tvoří ucelený řetězec, jsou ve vzájemném souladu a svědčí o tom, že stěžovatel se přestupku dopustil.

[4] Tvrzení stěžovatele, že vyjel od domu č. p. X, a tudíž neminul dopravní značení zákazu vjezdu, nebylo v řízení prokázáno. Stěžovatel ho uplatnil až v odvolání. Na místě kontroly strážníkům nic takového neuvedl on sám, ani žádný ze spolujezdců, a proto se jeví jako nevěrohodné. Toto tvrzení je také vyvráceno svědeckými výpověďmi strážníků, kteří uvedli, že vjel do zákazu vjezdu. Současně krajský soud upozornil na to, že stěžovatel byl stavěn hlídkou u domu č. p. X. Od tohoto domu je k dopravní značce B1 (zákaz vjezdu všech vozidel) dle přiložených map k protokolu o ústním projednání přestupku, mapy odboru dopravy a fotografie zákazové značky B1, vzdálenost asi 180 m. Shodně se správními orgány pak dospěl k závěru, že strážníci měli stěžovatele na dohled, a proto nemohl vjet do úseku platnosti dopravní značky B1 od domu č. p. X (stěžovatel však uváděl, že vyjel od domu č. p. X, nikoli od domu č. p. X – pozn. soudu), navíc tento dům byl poblíž hlídky a podle fotografie č. 3 není k domu žádný vjezd.

[5] Stejně tak se neztotožnil s tím, že důvody pro uložení sankce za spáchaný přestupek jsou nepřezkoumatelné a že městský úřad vycházel při závěru o vědomé nedbalosti z reprodukované výpovědi strážníka, která je nepřípustná. Strážník uvedl, že stěžovatel si podle svého vyjádření při silniční kontrole dopravního značení všiml. Soud poukázal na to, že uvedená skutková zjištění městský úřad učinil především ze svědecké výpovědi strážníka Ing. Č., nikoli pouze z úředního záznamu, se kterým jen svědeckou výpověď porovnal, a zjistil jejich vzájemný soulad.

[6] Nepovažoval za důvodnou ani žalobní námitku, že výrok rozhodnutí městského úřadu je nesrozumitelný pro nedostatečnou specifikaci místa přestupku. Krajský soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se touto otázkou zabývala (např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, nebo ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 248/2016 - 31). Připomněl, že podle oznámení o přestupku se tento stal v ulici Údolní v Hanušovicích v úseku platnosti dopravního značení svislého B1 (zákaz vjezdu všech vozidel). Přestupek stěžovatele byl zjištěn tak, že ho strážníci při jeho spáchání viděli, bezprostředně poté zastavili a oznámili mu jeho spáchání vedle místa, kde k němu došlo. Mezi dopravním značením a hlídkou strážníků byla vzdálenost spíše v desítkách metrů, jak se podává mj. z map přiložených k protokolu a z mapy odboru dopravy, které byly užity

jako důkazy a podklady meritorního rozhodnutí městského úřadu. Žalobce si proto byl dobře vědom, jaké bylo místo spáchání přestupku.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatel brojí kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Navrhuje jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Uplatňuje kasační námitky, které označil třemi rubrikami: nedostatečně zjištěný skutkový stav, nedostatečné zdůvodnění výše sankce a nestanovení místa přestupku.
[9] Namítá, že již ve správním řízení tvrdil, že se uvedeného přestupku nedopustil. Vyjížděl totiž od domu (č. p. X), který se nacházel v úseku platnosti dopravní značky označující zákaz vjezdu všech vozidel, a proto kolem této dopravní značky neprojel. Jeho tvrzení nebylo správními orgány vyvráceno. Z oznámení o přestupku a úředního záznamu vyplývá pouze to, že jel úsekem komunikace, který byl označen touto dopravní značkou. Obsáhle reaguje na hodnocení důkazů ze strany krajského soudu. Fotografie zachycují toliko stojící vozidlo v době kontroly a umístění dopravního značení, proto prokazují pouze skutečnosti, o nichž není sporu (že úsek byl vskutku označen dopravní značkou B1 a že částí tohoto úseku jel a byl následně zastaven policisty). Ani mapy založené ve správním spise tvrzení stěžovatele nevyvrací. Je v nich pouze zakresleno stanoviště policistů a pozice dopravní značky. To samé platí o výpovědích policistů, kteří se nezmiňují o tom, odkud stěžovatel do úseku označeného dopravní značkou B1 vjel, resp. zda tuto dopravní značku minul. Je podstatné, že policisté neměli začátek úseku označeného dopravní značkou B1 v dohledu, což navrhl prokázat zejména fotografií výhledu z místa jejich stanoviště. Tento důkaz však žalovaný neprovedl. Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatel poskytl rozumné vysvětlení skutkového stavu, které nebylo vyvráceno.

[10] Správní orgány mu uložily sankci v neadekvátní výši a úvahy o ní vedly mimo zákonné intence. Přihlédly totiž ke třem „přitěžujícím" okolnostem, avšak ani jedna z nich ve skutečnosti přitěžující není. První z nich je údajné spáchání přestupku z vědomé nedbalosti, k čemuž správní orgány dospěly na základě „reprodukované výpovědi" policistů (tj. policisté vypověděli o tom, co údajně stěžovatel říkal při provedené silniční kontrole – pozn. soudu), podle níž věděl o umístění dopravní značky B1. Tato výpověď je však nepřípustná.

[11] Druhou přitěžující okolností byla jeho údajná nespolupráce se správními orgány, které se ve skutečnosti nedopustil. Krajský soud konstatoval, že samotná pasivita stěžovatele v řízení i před ním nebyla užita k jeho tíži, avšak odmítl-li podepsat oznámení o přestupku a vyjádřit se k němu, jde o nespolupráci, jelikož „odmítnutí podpisu nebylo důvodné". Dle názoru stěžovatele však takový postup není výrazem „nespolupráce", ale pouze využitím jeho procesních práv.

[12] K žalobní námitce ohledně třetí přitěžující okolnosti se krajský soud nevyjádřil vůbec, jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Stěžovatel totiž namítal, že je nepřípustné, aby správní orgán přihlížel k záznamům v evidenční kartě řidiče za

přestupky, jejichž odsouzení již bylo zahlazeno (analogicky se užije trestněprávní úprava). To samé platí o polehčujících okolnostech, jichž se stěžovatel dovolával, avšak nevyjádřil se k nim ani žalovaný, ani krajský soud (v odvolacím řízení stěžovatel jako polehčující okolnost uvedl, že nedošlo k žádnému škodlivému následku, bezprostředně neohrozil žádného účastníka silničního provozu a je v tíživé finanční situaci – pozn. soudu).

[13] Dále uvádí, že krajský soud *de facto* nahradil úvahu správních orgánů o výši sankce za spáchaný přestupek, ačkoli mu pouze příslušelo hodnotit, zda správní orgány při ukládání sankce nevybočily z mezí stanovených zákonem.

[14] Nakonec uvádí, že místo protiprávního jednání bylo ve výroku rozhodnutí o spáchaném přestupku vymezeno neurčitě (tj. obec Hanušovice, ulice Údolní). V celé délce ulice Údolní totiž jízda protiprávní nebyla (dopravní značka B1 byla umístěna jen v části této ulice) a navíc je sporné, v jaké části ulice Údolní stěžovatel skutečně jel. Tyto skutečnosti mají zásadní vliv na trestnost jeho jednání. Krajský soud otázku dostatečnosti vymezení místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí posoudil nesprávně, neboť nezhodnotil specifika posuzované věci, ve které je přesná specifikace místa spáchaného přestupku zcela zásadní.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[18] Krajský soud se k žalobní námitce, že důvody pro uložení sankce za spáchaný přestupek jsou nepřezkoumatelné, vyjádřil následovně. Ve čtyřech odstavcích odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že městský úřad své úvahy podrobně popsal. Zabýval se otázkou vědomé nedbalosti (viz odst. [5] tohoto rozsudku) a nespolupráce stěžovatele se správními orgány, což jsou okolnosti, které byly zohledněny při stanovení výše sankce. Uvedl, že samotná pasivita stěžovatele nebyla užita k jeho tíži.

[19] Krajský soud však výslovně nevypořádal námitku související s polehčujícími okolnostmi a námitku, že není přípustné, aby bylo při stanovení výše sankce přihlédnuto k záznamům za přestupky, jejichž odsouzení již bylo zahlazeno. V obecnosti pouze uvedl, že volba výše sankce v polovině zákonné sazby odpovídá osobě stěžovatele a okolnostem věci. K těmto námitkám se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil vůbec a omezil se jen na konstatování, že stěžovatel mohl tvrzení uvedená v odvolání uplatnit již před městským úřadem. Ač není vždy nutné, aby krajský soud na všechny dílčí otázky výslovně reagoval, v daném případě jejich výslovné nevypořádání zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož stěžovatel na uvedené námitky neobdržel odpověď v soudním, ani ve správním řízení.

[20] Nejvyšší správní soud dále spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i v jiném pochybení. Krajský soud v odstavci 31 reagoval na tvrzení stěžovatele, že vyjel na komunikaci od domu č. p. 99 (a tedy neminul značku B1) takto: „*Tvrzení žalobce, že vyjel od domu č. p. X, je vyvráceno svědeckými výpověďmi strážníků. Oba strážníci vypověděli, že žalobce vjel do zákazu vjezdu. Tvrzení žalobce, že vyjel od domu č. p. X, zůstalo v řízení osamoceno a nebylo nikterak prokázáno, ba nebyl ani navržen žádný důkaz k jeho prokázání. Navíc toto tvrzení uvedl žalobce až v odvolání. Na místě kontroly strážníkům nic takového neuvedl, ani to neuvedl žádný ze spolujezdců. Toto žalobcovo tvrzení se tedy skutečně jeví jako zcela nevěrohodné. Podle výpovědi strážníka Ing. Č. byl žalobce stavěn hlídkou u domu č. p. X. Od tohoto domu dle přiložených map k protokolu o ústním projednání přestupku, mapy odboru dopravy a fotografie zákazové značky byla ke značce B1 vzdálenost asi 180 m. Soud se shoduje se správními orgány v závěru, že strážníci měli žalobce na dohled, a proto nemohl vjet do úseku platnosti dopravní značky B1 od domu č. p. X, když tento dům byl poblíž hlídky a podle fotografie č. 3 není k domu žádný vjezd.*“

[21] Z poslední věty citované pasáže napadeného rozsudku plyne, že krajský soud měl za to, že stěžovatel nemohl vjet do úseku platnosti dopravní značky B1 od domu č. p. **X**, jelikož tento dům byl poblíž hlídky a podle fotografie č. 3 není k domu žádný vjezd. Stěžovatel však v průběhu odvolacího řízení i řízení před krajským soudem konzistentně tvrdil, že do ulice Údolní vjel od domu č. p. **X** (tedy **nikoli** od domu č. p. **X**). Navíc dům č. p. X na žádné z fotografií zachycen není. Jediný snímek domu č. 99 (z Google StreetView) je obsažen pouze v doplnění odvolání ve správním spise; tento důkaz však žalovaný nepřipustil.

[22] Z výše uvedeného je patrné, že krajský soud posuzoval věc v rozporu se žalobním tvrzením (tj. ve vztahu k jinému domu, resp. k jinému místu vjezdu na pozemní komunikaci). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, platí, že „[z]*a rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména... rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek).*“ Současně se nejedná o pouhou chybu v psaní, která by neměla pro zákonnost napadeného rozsudku žádné následky. Kdyby totiž krajský soud uvedl chybně jen číslo popisné domu, bylo by možné nad chybou v psaní uvažovat. Z odůvodnění napadeného rozsudku však plyne, že krajský soud zaměnil nejen číslo popisné, ale měl zřejmě v určitý okamžik za to, že stěžovatel staví svoji obranu na tom, že vyjel skutečně od domu č. p. X. To je však v rozporu s druhou větou citované pasáže odůvodnění, v níž krajský soud (ve shodě se stěžovatelovým tvrzením) naopak uvedl, že stěžovatel měl vyjet od domu č. p. X.

[23] Nejvyšší správní soud vážil, zda uvedená nepřezkoumatelnost rozhodnutí v daném případě brání posouzení dalších kasačních námitek. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Zabýval se proto námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Stěžovatel tvrdí, že vyjížděl od domu č. p. 99, který se nacházel v úseku platnosti dopravní značky označující zákaz vjezdu všech vozidel, a proto kolem této dopravní značky neprojel. Krajskému soudu je třeba přisvědčit v tom, že na místě kontroly toto neuvedl ani stěžovatel, ani žádný z jeho spolucestujících. Jelikož s tímto tvrzením přišel teprve v odvolání, může se skutečně jevit jako méně věrohodné.

[24] Pochybení krajského soudu je však dáno tím, že vyhodnotil, že tvrzení stěžovatele, že vyjížděl z domu č. p. X, je vyvráceno svědeckými výpověďmi strážníků, kteří uvedli, že „vjel" do zákazu vjezdu. Stěžovateli je naopak třeba přisvědčit, že na část komunikace, kde platil zákaz vjezdu, by „vjel", i kdyby jeho skutková verze byla pravdivá, tedy kdyby vyjížděl od domu č. p. X. Jeho tvrzení nemůže být vyvráceno ani tím, že byl strážníky kontrolován u domu č. p. X, od něhož k dopravní značce B1 činí vzdálenost asi 180 m (viz ve správním spise založené mapy k protokolu o ústním projednání přestupku, mapy odboru dopravy a fotografie zákazové značky B1), a proto ho museli mít strážníci na dohled. Ze zmiňovaných podkladů není zřejmé, zda měli strážníci výhled na celou délku komunikace označené dopravní značkou B1 či jen na její část. Navíc ve svých výpovědích neuvedli, že by stěžovatele viděli projíždět v místě, kde byla uvedená značka.

[25] Soud shledal důvodnou také posledně uvedenou námitku stěžovatele. Ten namítal, že místo přestupku nebylo v rozhodnutí městského úřadu dostatečně specifikováno, protože celá ulice Údolní nebyla označena značkou B1. Výrok v relevantní části uvádí, že přestupek spáchal dne 8. 9. 2015, ve 14.55 hodin, *v obci Hanušovice na ulici Údolní*.

[26] Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Proto v rozhodnutí, jímž je pachatel trestán za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen.

[27] Při posuzování této námitky vycházel Nejvyšší správní soud ze své judikatury, v níž se otázkou náležitostí vymezení místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí opakovaně zabýval. Například v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52, konstatoval, že posouzení, zda je „[m]*ísto spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány.*" V témže rozsudku dále uvedl: „*Při posuzování konkrétního případu je podstatné posoudit, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku*." Vždy je třeba přihlédnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k tomu, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.

[28] V projednávaném případě požadavky judikatury na vymezení místa spáchání skutku ve výroku splněny nebyly. Ulice Údolní vede přes značnou část malého města Hanušovice. Z mapy založené ve správním spise na č. l. 12 plyne, že zákaz vjezdu platil ve dvou úsecích ulice Údolní, zatímco jinak v této ulici zákaz neplatil. Ačkoli stěžovatel

nepopírá, že byl zastaven hlídkou u domu č. p. 181, sporné zůstává to, v jaké části ulice Údolní skutečně jel a jestli minul dopravní značku B1. Z tohoto důvodu je přesnější specifikace místa spáchání přestupku nezbytná. Krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně, jelikož uvedl, že podle oznámení o přestupku se tento stal v ulici Údolní v Hanušovicích „v úseku platnosti dopravního značení svislého B1 (zákaz vjezdu všech vozidel)“, což je dostatečné. Za daných okolností musí být určení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS), nepostačí, pokud se nachází v oznámení o spáchaném přestupku.

[29] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a to hned ze tří výše specifikovaných důvodů, zbylou kasační námitkou stěžovatele (viz odstavce [10 a 11] shora) se již nezabýval, neboť to za tohoto procesního stavu považoval za nadbytečné.

IV. Závěr a náklady soudního řízení

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1, věty první, s. ř. s.). Současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného totiž byly podmínky již před krajským soudem. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku.

[31] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalovaného podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu náleží. Náklady řízení stěžovatele v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích zaplatil stěžovatel celkově 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a 5 000 Kč za kasační stížnost). Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Soud proto stěžovateli přiznal částku 9 300 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, podání žaloby a kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], ke třem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto mu náleží odměna navýšená o 21% (§ 14a advokátního tarifu), která celkově činí 12 342 Kč. V souhrnu tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení ve výši 20 342 Kč. Tuto částku je mu žalovaný povinen zaplatit na účet advokáta Mgr. Jaroslava Topola do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[32] Žalovaný úspěch ve věci neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu